

בַּה ח מִי פִכ"ד מַהֲלִי
 מִכִּירָה הֲלִי ד סַמַּג
 עֲשִׂין פֶּצ טוֹש"ע ח"מ ס"י
 דַּטוֹ סַעִיף ז וְאִין לוֹ:

רבינו גרשום

ברוא. בשדה אילן שהיה
ננטר בו אמות ועד ח' הלא
כלל ומכר האילנות
לאחד ואחר לקמה דרב
היה ורמזו ליה על דב
ליה בין אילן לאילן כמלא
בקר (לח' דהיניד) ר' אבות
בין שבונו כמלל דיה
חשובו שהיה אילן אבל טפי
לא חשובו שדלן; הנוטע
את כרמו נח' [אמות] על
ח' אמות. כשניתן ח' אמות
בור בין שתי לשרות;
מותר. ח' אמות על דב
ח' אמות ליה ר' אבהו
ר' זושא: אפי' יכר מעשה
ח' מעשה שהיה בשבול
טפי יקריף מילקי; כמלא
רב יקס. דאמר מר' עד
אמות ליה ר' אבהו
כמלל חשוב כרס אילבא דר'
ששקין כרסיהו וקמיהו ו
טפי ירימ' אורתיהו הנוטע

את כרמו על ח' וכו':
שמעין לה' לר' ששוען
דמפורין מו' אמות לא
חשיב כרם שמעין ליה
רופין. מפורין אה דאמרן.
לעיל הנוטע את כרמו
על ח' אמות דמפורין
נינהו לא חשוב כרם
ולחייבא דנטועין רופין נמי
שמעין לה' דלא חשיב
כרם ומתר לרזות הבינים
דבני הנוטע וכו': אלוהי.
רובני מפורין שמעין לה'
דלא חשיב מפורין
מטוי' לא חשוב כההוא
משע' דצלמון שהיה ואמרו
חכמים מותר להביא ורע

לשם. אלא הריכא דנטועין רצופין בתוך ח' אמות מי רשעמי' להו. דלא חשיב כרם. ומשני כבראה חושב מדלרש' פלגא לא דהיינו חשיב כרם דלית ליה דין כרם ומותר לזרוע הבינים. אמר רבא לרבנן נמי פלגא מט"ז אמות את נטועין בתוך ח' אמות היין רצופין ואלא חושב כרם: אמר רבא הלכתא מד' אמות.

הדיינו פחות מן השיעורין
הללו: עד ט"ז אמה. והדינו
פחות גדול מזה שיעורין.
אם נטועין הכי הוי כרם
אבל פחות מד' אמו' הויין
(מפורזין) [רצופין] וקא
חשיב כרם אלן קנה ורעע
פחות מלכ' מד' אמות
ויותר מט"ז והוא הדין
נמי ליהדי אילן: בעי' ר'
ישיה. ששהלווק מודד
מד' אמות ועד ט"ז אמות
מקום קצר הוא מודד
היינו סמוך לענפים הכבא
במתחיל לקנאם ולהתקצר

ק חמישי בבא בתרא פג.

וּמִדְרִישָׁא הִיא וּמִדְרִישָׁא לִיתָא סִיפָא
לִמְנֵי לִיתָא וְעוֹד לְעוֹבֵדָה דְּרַבִּי יְהוּדָה
כְּדִבְרֵי שְׁמֹעוֹן אֲחִיָּא ור"ש אִית' לִיה מֵד'
וְעַד הַיּוֹם מִסְתַּבֵּר לִי לִלְחֹמֶה
לְחִיָּא כְּרַבָּן וְרַבָּן סָבִיר מֵד' וְעַד
כְּדִאֲמֵר בְּסֻמוֹךְ דְּסָבֵר לִיה מִדְּלַרְבִּי
שְׁמֹעוֹן פִּלְגָּא לְרַבָּן נִמִּי פִּלְגָּא וְיֵשׁ
אִיכָא לֵב לְאִין מִנָּה בְּקֵר
וְכֹלְכִי דֵּינִי ח' אֲמוֹת שֶׁן לֹא קִרְקַע
בְּנֵי הוּא מִפְּחֻתִּין וְרַב יוֹסֵף
לִיה בְּהִדְיָא מִרְבִּי יְהוּדָה לְמַעֲוֵי
אֲמוֹת אֲחָא שֶׁן מִפְּחֻרִין
לְמַעֲוֵי פִּחוּת מֵח' וְיוֹמֵר שֶׁן
לְמַעֲוֵי מִפְּחֻתִּין וְרַב יוֹסֵף

[illegible]

כמה יהו מרוחקים מ"ו אמה חר
זה קנה קרקע בו. ומימה
דגבי מכר בע"ז לא חשיבי מפחרים
וקנה קרקע^ה וגבי כללים חשיבי
מפחרים דקתי לעיל כרס הגנוע
על ט"ו אמה מותר להביא זרע לשם
ישיש לומר דגבי מכר מודדין אמות
מנותממות אבל אמות כללים הן
אמות שוקות^א ואי אפשר שלא יאה
יותר מט"ו לכן חשיבי מפחרים וישתא
הא דקאמר לעיל מה^ה ועד ח' וכן מה^ה
ועד ט"ו זהו עד ועד בכלל:

הרכובה שבגפן ב'ל' לפ"ה
דמפרס לשון הרכבה
ההרכבה ועוד דלא איירי ההיא
אזי נפקא מינה דהך הרכבה לענין
הצרכה כאלם הכורע על צרכי"ן כן
וזקן הצרה ומכסין אותו בצרכקע
ד' דלצין מודדין לענין כלאים אלא
קרי מוכח שמודדין ממקום רוחצ':
רשות

העיקר הראשון שרצו יומר ולא מן
ים מרוחקין זה מזה ד' אמות והעלה
קרקע או דלמא כיון שנשרשו כל אחד
ד ולא נהירא דכיון דשייר לעצמו רוב
באמצעיותו וכשנשרש באמצעיותו חותכין
ד שמים ואחת יואלא וצב. והלכך נקט
ד ששרישו: מד' אמות ועד ח'. כרבי
קרקע: ואחד על המלר. מי היא
תוך שלו ואחד בתוך של חצירו מהו.
לללו ויש לו גם הקרקע עם האילן:
צנוי

בדורא דרעוּתא ואתו לקמיה דרב יהודה ו"ל זיל הב ליה כמלא בקר וכליו ולא הוה ידענא כמלא בקר וכליו כמה ^(א) כיון דשמעת' להא דתנן ^(ב) לא יטע אדם אילן סמוך לשדה חבירו א"כ הרחיק ממנה ד' אמות ותני עלה ד' אמות שאמרו כדי עבודת הכרם אמינא ש"מ כמלא בקר וכליו ד' אמות וכרב יוסף מי לא תנן ^(ג) ^(ד) מ"מ ור"ש אומרים הנוטע את כרמו שמונה אמות על שמונה מותר להביא זרע לשם אפי' הכי ^(ה) מעשה עדיף בשלמא לרב יוסף אליבא דר"ש שמעינן ליה מפוזרין ושמעינן ליה רצופין מפוזרין הא דאמרן רצופין דתנן ^(ו) כרם הנוטע על פחות מד"א אינו כרם דברי ר"ש וחכ"א כרם ורואין את האמצעיים כאילו אינן אלא לרב נחמן אליבא דרבנן מפוזרין שמעינן ליה רצופין מי שמעינן ליה סברא הוא מדלר"ש פלגא לרבנן נמי פלגא אמר רבא הלהכתא מארבע אמות ועד שש עשרה תניא כוותיה דרבא ככמה יהו מקורבין ארבע אמות וכמה יהו מרוחקין שש עשרה הרי זה קנה קרקע ואת האילנות שביניהן לפיכך יבש האילן או נקצץ יש לו קרקע פחות מכאן או יתר על כן או שלקחן בזה אחר זה הרי זה לא קנה לא את הקרקע ולא את האילנות שביניהן לפיכך יבש האילן או נקצץ אין לו קרקע בעי רבי ירמיה כשהוא מודד ממקום קצר הוא מודד או ממקום רחב הוא מודד א"ל רב גביהה מבי כתיל לרב אשי יתא שמע דתנן ^(ז) הרכובה שבגפן אינו מודד אלא מעיקר השני בעי רבי ירמיה מכר לו שלשה כדי אילן מהו אמר ליה רב גביהה מבי כתיל לרב אשי ית"ש דתנן ^(ח) המברך ג' גפנים ועקריהן נראין ר"א ברבי צדוק אומר יאם יש ביניהן מד' אמות ועד שמונה מצטרפין ואם לאו אין מצטרפין בעי רב פפא מכר לו שנים בתוך שדהו ואחד על המצר מהו שנים בתוך שלו ואחד בתוך של חבירו מאי תיקו בעי

קטנים: (פּוֹיִךְ יֵשׁ הַאֵלֶּן וּמוֹ: מִמָּקוֹם קָלָה מְגוּבָה וְתוֹ: אוֹ מִמָּקוֹם רוֹחַ. סְמוּךְ לַגֹּבֹעַ עַד הַעֲנָפִים מִקּוֹם לֶךְ וְהֵלֶן וְלֹא נִהְיָרָא: "ס.ש. גֶּפֶן בְּחֹר מִרְכִּיבִין בְּגֶפֶן יֵשׁוּ עֲנָפֵי כְנָג שְׂמִיטָה יִכְתְּבוּהָ) בָּקִיִּים וְצִנְפִּיִּים מִן הַפֶּקֶק וְלַמַּעֲלָה אֲזַל לֹא הָדִין לְאִילָנוֹת: ג' בְּדֵי אֵילֶן. אֵילֶן אֶחָד מִכֹּר לֹא יֵשׁ לוֹ שֵׁשׁ שָׁלֹשׁ אִילָנוֹת מִי אֵילֶינָּה בְּתֵר גּוֹף הָאֵילֶן דְּמִינֶיהָ קָרָבּוֹ וְאֵילֶן וְתוֹתָן לִקְרָעָה. וְאִתּוֹ דְּמוֹקֵמִי לֵה ג' אִילָנוֹת וּמִכֹּר לֹא בַּד כֻּלָּם אֲנָמוֹ: הַמְצִיזִךְ. כּוֹפֵף אֲתֻמָּעִית הַגֶּפֶן בְּקִרְקָע וּמִכְסָּהּ בְּקִרְקָע. כֹּשֶׁהוֹבֵרִים נֶעֱשׂוּ ו' וְהוּ כִרֵּס דִּבְכָּל ו' אִילָנוֹת שְׂמִיטָה דְּמִי אִנְּסִים מוֹזִרְכוֹת לֹא הוּ אֵלָּל: ו' וְעֵיקָרֵיהֶם נִיחָא. שְׂמִיטָה גִּבְעִים יִקְיָה מְשֻׁרֵשׁ אֶחָד וְהוּא הָדִין לִשְׁלֹשׁ בְּדֵי אֵילֶן. אֵילֶן וְלֹא קִנָּה קִרְקָע אוֹ דְּלִמָּא קִנָּה: ו' וְאִתּוֹ דְּקִנָּה שְׂמִיטָה לֹא עֲדִיין אֵילֶן אֶחָד שְׂקִנָּה בְּשָׂדֵה חֲצִירוֹ הַסְּמוּךְ לְאִילָנוֹ

מקום שהאלוהים עזר ויש לו יותר מקרקע: הכרובה שבפז, כגון שמריכיבין. כשהוא מוריד הכרס שתיים כנגד שתיים ואחד יוצא נהג הנטבט על ארבע אמות אי"ל. והוא האורז 'ד' ילדנות נהג מטפסרין ונקיה חקיקתו ואר' לטבא אמות אי"ל. וספקת פפר שמא"ח כ' ילדנות מ' אוליין בת דבראין ואר' דגונז' בת דברא' המה ואיין קלמלס סופקין אותה חכמה אמות אי"ל ואר' ראשין למעלה נוקפין. וספקת פפר סמלעל מ' אמות אי"ל ד' אר' ארשין למעלה בת דברא' ד' מטפסרין. והכי נקט' ד' גפנים ודייניו אבות ב' כנגד ב' ואחד יוצא נהג דבראשין ד' גפנים. וזה אכאט פפר מ' מרכס. פפר רבא פמר לו ב' דקליס בתר שורו וזהו אמות ב' המה. וזה אכאט פפר מ' אמות אי"ל א' חמצי נהג מטפסרין ואחד בתרן שלו וזה אכאט אמות ב'.

[illegible]

מוסף רש"י

[illegible]

מוסף תוספות

עשרה לזית סאה זשייה המוכר אל
ההזית (לעיל דף עב.) פליגא אלך
זשייה לזכרי מתוספתא דבבא זכר
(פ"ה ה"ו) דקטני זכרויהו ממטע ז' לזית
סאה: שם עשרה אמות. כלומר עד
ט"ו אמות ולא ט"ז ככל: ואם האילן
לאו נקצץ אין לו קרקע. ליטע אחר
בגוש האילן הוא מווד הט"ו אמות והד'
לקרקע הוא עב. ואית דפחרי מקום ק'
מקום הגופות העופים שמרזיני'
דמנן הבינוני הוא מווד: הרכוזא שם
קקון: כשהוא מווד. ד' אמות צינתיים
ואחא יואל: זנב: עיקר השני. פקק
השלישי שקצר הרבה אלל מן הבינוני
ההקרקע שיתון ונראין בשעת מבייה
קנה קרקע ואע"ג דמיחזרי
כל כדי אילן ואילן שייך גם הקרקע
עיקר הראשון ונעשו שתי גפנים: ג' ג'
דמינו יכול לתמוה ה' גפנים בפחות
אמות

המחזר וה"ש נעלי: מנטרפון. וחס"פ
ההפלה ולא מנטרפון דלא דמי לשדה
נגון שיש לו שני איננות בקצה שדה
הקרקע. או דלמא ממקום רחב מודד היינו סמוך לש
מקום ח' ח' בביקדה ומכאן שיש נגון בחור
במקום ח' ח' בדי אילן. בלית איננות שני
במקום ח' ח' בדין שעלו מגזע אחד וביניהן שירט
שלמא באמצע וטועין אותם כספה באותה חזירה
ל"צור" ב' בקדקא ורואה שיש ביניהם של
למים מנטרפון ויש לו קרקע. ואם לאו אין
למים המהרר' ב' גנים והוא ליכא שיעור כרם.
וההוא ח' ח' ומיצי' ח' ח' מנטרפון קנה קנה

(א) לעיל כו. (ודף יח.)
 (ב) כללס פ"ד מ"ט, א (שבת
 נא. וש"נ, ד) לעיל לו: לקמן
 קב: עירובין ג: כללס פ"ה
 י"ב, ה) כללס פ"ז מ"א,
 (סם מ"ב, ו) נ"א הפחות,
 (נ"א היחור, ט) (לעיל פ. א.,
 (וע' תוס' לעיל כו. ד"ה
 אכל בבבלי,

הגהות הב"ח

(א) גמ' צקר וכליו כמה הוי
ציון: (ב) שם מי לא תנן
התנן ר"מ ור"ש לומר
אף הנוטע וכו' על שמו
אמרת מותר: (ג) רשב"ם
י"ה ועד ט"ו וכו' דקבירא
ליה צמאי: (ד) ד"ה ג' כדי
ל"ה רוב בדי כל אינן:
(ה) תוס' ד"ה זיל וכו' משנה
ועברו יש חילוק בין צבל וכו'
אין חילוק ביניהן מדע: